

Publicerad 2011-08-08 23:00 av Daniel Toivola

Jag... den lilla myran

Ibland... känns ensamheten så påtaglig.

Ibland känns det som att ingen vill vara med en.

Nu känns det som att alla är sura på en, när de borde vara tacksamma.

Vid mitt liv.

För jag är det ytterst sällan.

Min högra sida. Gud, snälla, jag ber dig, jag har bett dig och jag ber dig igen, gör den hel, jag tror att du kan det, jag vill, jag vill så gärna.

Ibland känns det som att sin mognad är för jobbig. Ibland känns det, som att man måste vara någon annan för att du ska duga.

Ibland så hatar jag mig själv.

Jag önskade att mina föräldrar stöttade mig mer istället för att klaga på mig. Som de har fastnat i, i alla fall pappa. Han klagat hela tiden på mig, när jag inte äter upp. När jag inte har sovit tillräckligt, när jag sover för länge. Sådana småsaker gör min känsliga insida att bryta ihop.

Jag känner mig som en liten myra.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Daniel Toivola med Poeter.se id #36866 innehar upphovsrätten